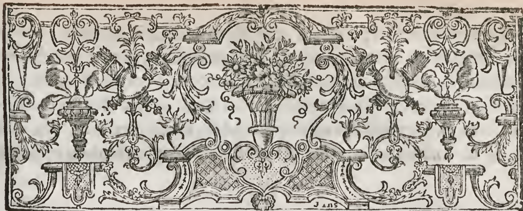
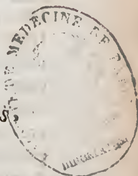

DEO OPT. MAX.
UNI ET TRINO,
VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS, manè discutienda in Scholis Medicorum, die quartâ mensis Februarii. An. Domini M.DCC.LXVIII.

M. CAROLO SALLIN
Doctore Medico, Præside.

An curandæ lui venereæ confirmatæ, methodus extinctionis aliis præstantior?

I.

ETSI lues venerea confirmata, ceù Protheus alter varias variis in subjectis induat formas, sàt se se tamèn suis symptomatibus prodit. Ea licèt innumera discernere, ea licèt rebellantia debellare medicum spectat. At quibus armis hostem impetet? Hydrargiro. Eo reverà (*) nullum hactenùs notum/huic fatali malo remedium. Ejus naturam & agendi modum tu nè quæsieris:

(*) Nonnulli etiàm medicamentis è vegetantium prosapiâ depromptis hunc morbum impetunt, ea verò sæpè hydrargiro consociantur, alitèr antivenereis non annumeranda. Nemo enim nescit guaiacum aliaquè ligna sudorifera, olìm ad curationem illius morbi usitata, ut irrita penitùs obsolevisse nequè nisi tanquàm adminiculum unquàm adhiberi.

mihi magnus erit Apollo qui rem planam fecerit. Verùm ſi hominis eſt neſcire quonàm modo hydrargirum, hujus morbi fiat antidotum, Medici eſt noſſe quonàm modo ſit adminiſtrandum, ut eo morbus eradicetur. Multiplex enìm illius adminiſtrandi methodus. Non eadem ſingulis virtus, non idem ſingulis exitus. Cùm verò nulla ſit ſinè vitiis, optima illa cenſenda eſt quæ minimis urgetur.

I I.

EA eſt morbi venerei malignitas, ùt ſi mancâ curatione vel minimum ſuperſtiterit illius veneni veſtigium, generatione, ſi qua fuerit, ad poſteros uſquè longâ & infinitâ ſerie tranſmittatur, & alia mille hìnc emergant incommoda. Permagni igitùr intereſt perfectiorem aſſignare illius ſanandi modum. At ex omnibus methodis hactenùs notis, pleræque ſunt invalidæ, nonnullæ ſunt periculoſæ. Has proſcribere, illas reſpuere debet Medicus. Inſtitutâ igitùr ſingularum comparatione, ponderatis æquâ bilance ſingularum dotibus & vitiis, ratione & experientiâ judice, palma illi methodo decernenda, quæ nullis in circumſtantiis renitens, nullis unquàm obnoxia periculis, omnibus venereâ labe infectis accommoda, promptam conſtantèr àc certam ſanationem confert.

I I I.

HAS methodus extinctionis plenè ſibi vindicat dotes. Eâ hydrargirum eo diſpenſatur modo, quo nullum in ſanguine (a) tumultum, nullum ullis partibus detrimentum ferre queat. Roris ad inſtàr, pèr ſingula corporis vaſa, circulationis ope diffunditur. Virus ubicumquè latet, impetit, fugat. Nullus eſt loculus in quo vires non exerat beneficas, nèc (*) ceſſat

(a) Aſtruc... de parciore hydrargiroſi.

(*) Ut ſanationem non ſempèr probat ſymptomatum fuga, ſic nequè ſempèr infirmat illorum præſentia. Licèt igitur debitam poſt curationem, non omnia ſtatìm evanuerint, neù timeas; ſuum pedetentìm ac tacitè penſum abſolvet hydrargirum, modò nullum operanti, præceps aut incautus, attuleris impedimentum.

donèc cauſa morbi fugerit. Si aliqua ſuboluerit ad ptyaliſmum propenſio, antidota neminem latent. Ubicumquè aliæ methodi cedunt, (*b*) iſta triumphat. Generalitèr omnibus convenit; (*c*) ſenibus, infantibus ipſis &c. tutò poteſt adminiſtrari. Illius autèm adminiſtratio nihil unquàm habet periculi, nèc faſtidioſa eſt, nèc diuturna. Hæc fruſtrà ſperes de aliis methodis commoda.

I V.

JUXTA alias methodos, hydrargirum vèl intùs vèl extùs adminiſtratur. Intùs diſpenſandi præparatio duplex. 1°. Variis extinctum (*d*) ſubſtantiis, non niſi paucas attingit veneni longè latèquè diffuſi particulas, alias mittit intactas quæ ſopitos ignes cineri doloſo ſuppoſitos ſuſcitant, ac priore majus incendium pariunt. 2°. Acidis conſociatum, ſalia conſtituit mercurialia faciliùs equidèm unà cùm humoribus abripienda. At vèl acido redundant, vèl hydrargiro, ſunt ſatura. Si primum à venenis non differunt, proindè rejicienda. Si ſecundum, ptyſma movent, ergò parcâ doſi diù adminiſtranda. Doſeos parcitas non ſanat, adminiſtrationis diuturnitas nocet.

Hydrargirum ad extùs, viâ unctionis aut ſuffitûs aut largioris illitionis adhibetur. Priores methodi curationi non ſuppetunt, tamèn incommodis & periculis ſcatent. Poſterior aliquandò, non ſempèr ſanat, adeò variis in periſtaſibus arduum eſt juſtos attingere ptyaliſmi fines. Prætereà lenta nec omnibus (*e*) apta, tot laborat (*f*) incommodis, ut plerique illam faſtidiant ægri. Incommodis, adde (*g*) pericula quæ hìc enumerare juſto prolixius foret. Res enim indicare ſatìs eſt, differendi non eſt hìc locus.

V.

METHODUS extinctionis hìc celebrata, aliquot licèt exiguos forsàn habet etiàm nævos. *Verùm ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis.* Non me latet multos vereneâ lue correptos, ope ſublimati (*h*) ipſius corroſivi, ſanitati fuiſſe

(*b*) Vide theſim Pariſiis agitatam anno 1741., *An Ptyaliſmus frictionibus mercurialibus provocatus perfectæ luis venereæ curationi adverſetur?*

(*c*) Conſule diſſertationem *Domini Chycoineau*. De ſalivatione ablegandâ.

(*d*) Vide opuſculum cui titulus. *Jacobi Joſephi Plenck Chirurgiæ atquè artis obſtetriciæ magiſtri, Nova facilisquè methodus hydrargirum exhibendi ægris labe venereâ infectis*, &c. *Vindob*, 1766., ibi varia deſcribuntur experimenta tùm chymica, tùm clynica, circà hydrargirum gummi cùm arabico ſubactum.

(*e*) *Jacob. Bethencourt, Nicol. Maſſa, Joh. Paſchal, Aloys. Lobera, Theod. de Hery, Leon. Botal, Petr. de Torres, Sebaſt. Cortilion.*

(*f*) *Van Swieten comm. T. I.* §. 135. *p.* 206. 207.

(*g*) *Aſtruc*, lib. IV *cap.* X.

Maximil Locher. obſer. pract. circà Luem. *pag.* 12.

(*h*) *Conſ.* Theſim Pariſ. nuper propugnatam. *An lui venereæ ſublimatum corroſivum?*

redditos. At quis dubiam, quis periculoſam hanc ſubire aleam audeat, donèc artis magiſtri ſtatuerint quomodò & quandonàm abſquè periculo poſſit adhiberi remedium naturâ ſuâ (*i*) periculoſum, donèc, congeſtis experimentis, in re tàm gravi, ſapientes, prò more ſuo, ſanxerint leges? Interìm cùm, ſingulis methodis ad examen redactis, aliæ futiles incommoda, aliæ incertæ & limitatæ pericula prodiderint, ſola verò extinctoria ſempèr & ubiquè ſit victrix, omnibus congrua, nullibì periculoſa &c. non gravabor concludere.

(*i*) *Aſtruc* traité des tumeurs,

Ergò curandæ lui venereæ confirmatæ, methodus extinctionis aliis præſtantior.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI,

M. Joannes D'ARCET.	*M. Ludovicus Gilbertus Alexander* BOYROT DE JONCHERES.	*M. Petrus* ARCELIN.
M. Franciſcus THIERY DE BUSSY, *Conſiliarius Medicus Regis ordinarius in ſupremo Senatu Pariſienſi deſignatus.*	*M. Carolus* SALLIN, *Actûs præſes*	*M. Petrus* CHEVALIER.
M. Hugo GAUTHIER, *Bibliothecæ facultatis præfectus deſignatus.*	*M. Simon* VACHER. *Regis exercituum in inſulâ Corſicâ Medicus.*	*M. Franciſcus* BERNARD

Proponebat Pariſiis AMBROSIUS-AUGUSTUS BELANGER Pariſinus, Doctor Medicus Remenſis, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, Theſeos Author. A. R, S. H. 1768. à Sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi 1768.